

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-736/2025-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji tog suda Jadranski Liović Merkaš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Josipa Martinage iz Zagreba, Bolnička cesta 34K, OIB: 53240730052, zastupanog po punomoćniku Goranu Devrnji, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupane po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene 9. ožujka 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, zamjenika punomoćnika tužitelja Ivana Zibara, odvjetničkog vježbenika i punomoćnika tuženika Marka Metelka, odvjetnika, dana 22. travnja 2026., temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 04/08, 84/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), dalje ZPP-a,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 3208860843 od 12. travnja 2007. tužitelja Josipa Martinage iz Zagreba, Bolnička cesta 34K, OIB: 53240730052 i tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473,

- u dijelu čl. 2. koja glasi: Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora."
- u dijelu čl. 23. koja glasi: "C) Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate."

II Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Josipu Martinagi iz Zagreba, Bolnička cesta 34K, OIB: 53240730052, 82,52 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom od 3. svibnja 2007. do 31. prosinca 2007. u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se

određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanom za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Josipu Martinagi iz Zagreba, Bolnička cesta 34K, OIB: 53240730052, 134,40 EUR sa zakonskom zateznom kamatom od 8. siječnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanom za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, kao nadoknaditi mu prouzročeni parnični trošak u iznosu 684,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatom od 22. travnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 12. travnja 2007. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 3208860843, kojim mu je odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti 49.500,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Odredbom dijela čl. 2. tog Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, te je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih

troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom. Ističe da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, kojom je tužitelju nametnuta obveza s čijim sadržajem niti je bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za 82,52 EUR (621,77 kn), nezakonito mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu, a nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, s uračunatom ulaznom naknadom, iako je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu tužitelja. Ističe da je odredbom čl. 23. st. C) navedenog Ugovora, tuženik propisao da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita uz zaračunavanje naknade, bez da je tužitelju prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih uvjeta, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, pa time posljedično i nepoštenom i ništetnom. Tuženik je naplatio tužitelju 17. siječnja 2013. prilikom prijevremene otplate kredita izlaznu naknadu u iznosu 134,40 EUR (1.012,65 kn). Stoga ustaje tužbom i tužbenim zahtjevom konačno uređenim u podnesku od 17. veljače 2026. kojim traži da se utvrdi ništetnom odredba Ugovora o kreditu u dijelu čl. 2. i čl. 23. i naloži tuženiku da mu isplati iznose naplaćenih naknada u visini 82,52 EUR sa zateznom kamatom od 3. svibnja 2007. i 134,40 EUR sa zateznom kamatom od 8. siječnja 2011., uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom. Prigovora vrijednosti predmeta spora. Oспорava tužitelju status potrošača. Ističe prigovor zastare. Navodi da su odredba o ulaznoj i izlaznoj naknadi jasne, razumljive i lako uočljive, te ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Oспорava traženi tijek zateznih kamata. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Sud je proveo dokaze: pročitao je dopis tuženika od 29. siječnja 2025. (stranica 7 spisa), Ugovor o namjenskom kreditu od 12. travnja 2007. (stranica 8-13 spisa), financijskim vještačenjem po Darku Prpiću (stranica 132-134 spisa) i saslušanjem tužitelja (stranica 147-148 spisa).

4. Druge dokaze sud nije provodio, jer se provođenje drugih dokaza nije ukazalo potrebitim za donošenje odluke u smislu čl. 8. ZPP-a.

5. Među strankama nije prijeporno:

- da su 12. travnja 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj: 3208860843, kojim je tužitelju odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti 49.500,00 CHF,

- da je čl. 2. st. 4. tog Ugovora o kreditu propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora,
- da je čl. 23. C) propisano da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno Općim uvjetima poslovanja kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate,
- da je tuženik naplatio tužitelju 2. srpnja 2007. 82,52 EUR (621,77 kn), a 17. siječnja 2013. prilikom prijevremene otplate kredita 134,40 EUR (1.012,65 kn).

6. Prijepono je:

- status potrošača tužitelja,
- jesu li ugovorne odredbe kojom je ugovorena naknada za obradu kredita (čl. 4. st. 2. Ugovora o kreditu) ništetna, kao i odredba (čl. 23. C) Ugovora o kreditu) koja propisuje naknadu za slučaj prijevremene otplate kredita ništetne, pa posljedično tomu,
- ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji su naplaćeni na temelju navedenih naknada,
- je li tražbina tužitelja u zastari.

7. Na pravni odnos stranaka se primjenjuju odredbe čl. 81, 82, 85, 86. i 87. te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br.96/2003), dalje u tekstu ZZP, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, a prilikom ocjene poštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi treba primijeniti čl. 5. Direktive 93/13/EEZ.

8. Tužitelj u svom iskazu navodi da je dizao kredit kod tuženika radi kupnje stana. Tom prilikom mu tuženik uopće ništa nije rekao glede ugovorenih naknada za obradu zahtjeva i prijevremenu otplatu. Budući je Ugovor sastavio tuženik, nije bio u mogućnosti pregovarati o njegovim uvjetima, nego ga je mogao prihvatiti kako bi dobio kredit. Ubrzo nakon podizanja kredita tečaj ugovorene valute je počeo rasti radi čega su se odlučili zatvoriti kredit. Misli da je bilo prošlo četiri-pet godina od podizanja kredita i tuženiku je trebao dati veći iznos od onoga kojeg je primio po Ugovoru o kreditu. Stan kojeg je kupio koristi za stanovanje od trenutka kupnje i isti nije bio predmetom najma. Po zanimanju je inženjer elektrotehnike i u vrijeme sklapanja ugovora bio je vlasnik trgovačkog društva koje nikada nije bilo na adresi njegovog stana nego na adresi stana njegove punice koji su uzeli u zakup, a koji se nalazi u istoj zgradi na istoj adresi, dva kata niže.

9. Sud prihvaća iskaz tužitelja jer je logičan i uvjerljiv, te podudaran dokumentaciji u spisu. Slijedom navedenog je jasno da je tužitelj bio prosječan potrošač. Zahtjev transparentnosti određuje da prosječan potrošač, koji je uobičajeno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može shvatiti konkretno funkcioniranje ugovorne odredbe i samim time na osnovi preciznih i razumljivih kriterija procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice koje bi ta odredba mogla imati na njegove obveze, što je u konkretnom slučaju izostalo, jer tuženik uopće nije objasnio tužitelju prijeporne ugovorne odredbe.

10. U čl. 81. stavak 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11. Sukladno 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

12. Uvidom u Ugovor o kreditu od 12. travnja 2007. utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbu čl. 2. st. 4. kojom je propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora. U Ugovoru, međutim, nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine te naknade. U čl. 23. C) Ugovora o kreditu propisana je naknada za slučaj prijevremene otplate kredita koja se obračunava sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno Općim uvjetima poslovanja kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate u kojoj isto tako nisu navedeni parametri na temelju kojih se ista izračunava. U Ugovoru, i za ovu naknadu, nije navedeno od čega se ista sastoji, na što se ista odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine te naknade.

13. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama Ugovora. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužitelja kada navodi da mu nije pojašnjeno radi čega se naplaćuju navedene naknade i od kojih se troškova one sastoje.

14. Tužena niti ne poriče činjenicu da se s tužiteljem o spornim odredbama ugovora nije pojedinačno pregovaralo, već drži da je tužitelj, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni ugovor ili bilo koju njegovu odredbu, imao mogućnost zatražiti zaposlenike tužene za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su mu sve informacije o pravima i obvezama iz ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja ugovora te je u trenutku sklapanja ugovora bila u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju i sam se informirati o svim uvjetima ugovora.

15. Iz stipulacije spornih odredbi (čl. 2.4. i čl. 23. C) Ugovora) koja su standardne, evidentno je da se o sadržaju spornih odredbi nije pojedinačno pregovaralo s

tužiteljem niti je on obaviješten na koje pružene usluge banke i za koje nastale troškove se naknade odnose, a pri tome tuženik na kojem je teret dokazivanja nije dokazao suprotno da se s tužiteljem o spornim odredbama pregovaralo, niti je u tom pravcu predlagao dokaze, pa se stoga u smislu odredbe čl. 81. st. 1. i 2. ZZP-a radi o nepoštenim ugovornim odredbama koja su suprotne načelu savjesnosti i poštenja i koje stvaraju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja koji ima svojstvo potrošača.

16. Naime prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, a što proizlazi u ovom konkretnom predmetu iz zaključenog Ugovora o kreditu pa je stoga takova odredba ništetna ugovorna odredba.

17. Pri tome se napominje da su predmetne odredbe jasne i razumljive, međutim, ista su iz svih naprijed navedenih razloga nepoštene, te se ne mogu podvesti u smislu odredbe čl. 84. ZZP pod kategoriju predmeta ugovora i cijene u pogledu kojih nije dopušteno ocjenjivanje poštenosti tih ugovornih odredbi ako su iste jasne i razumljive.

18. Naglašava se da je Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

19. Pri tome, valja još dodati da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetnih naknada, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio prijeporne ugovorne odredbe o troškovima obrade, naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da su te ugovorne odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

20. Pri tome sama činjenica da je trošak obrade kredita, naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita, određene u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnicima kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, a što govori u prilog tome da tako ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu

"pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita, kao i pri prijevremenoj otplati kredita.

21. Visina tražbine tužitelja proizlazi iz dopisa samog tuženika od 29. siječnja 2025. (stranica 7 spisa) iz kojeg proizlazi, među ostalim, da je tužitelju prilikom isplate kredita naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, 2. srpnja 2007. u visini 82,52 EUR (621,77 kn), a 17. siječnja 2013. prilikom prijevremene otplate kredita 134,40 naknada u visini EUR (1.012,65 kn), no međutim kako je tuženik osporio visinu, proveden je dokaz financijskim vještačenjem po Darku Prpiću, stalnom sudskom vještaku financijske struke.

22. Iz njegova nalaza i mišljenja proizlazi da prema potvrdi tuženika da je ukupno naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 82,52 EUR na dan 2. svibnja 2007., te naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita u iznosu 134,40 EUR na dan 7. siječnja 2011.

23. Budući je neprijeporno utvrđena visina tužbenog zahtjeva, to je usvojen tužbeni zahtjev i tužitelju dosuđen iznos naplaćenih naknada temeljem čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 155/23), dalje ZOO.

24. Budući da je razlog ništetnosti prijepornih ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo njihova nepoštenost, tužitelju je, uz primjenu odredbe članka 1115. ZOO-a, dosuđena zatezna kamata na pojedine iznose koji su plaćeni na ime ispunjenja nepoštenih ugovornih odredbi tekućim od prvog idućeg dana nakon dana kad su plaćeni (dan neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate u visini određenoj 29. st. 2. i 8. ZOO-a i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22).

25. Istaknuti prigovor zastare nije osnovan. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare je na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 25/13, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 155/23), dalje: ZOO, kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Budući da je ovom odlukom utvrđena ništetnost prijepornih ugovornih odredbi, to će tek njezinom pravomoćnosti početi teći zastarni rok.

26. Sud je na pripremnom ročištu održanom 20. listopada 2025. utvrdio vrijednost predmeta spora u iznosu 216,92 EUR budući je tuženik prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora u tužbi u iznosu 2.000,00 EUR. Tužitelj je, pored zahtjeva za isplatu iznosa 216,92 EUR, postavio i tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi, a radi se zapravo o deklaratornom preambulu zahtjeva za isplatu, koji zahtjev se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već je za istu mjerodavna vrijednost zahtjeva za isplatu, sukladno čl. 35. st. 1. ZPP-a, jer isti u tom slučaju predstavlja glavni zahtjev. Stoga je sud utvrdio vrijednost predmeta spora u iznosu 216,92 EUR jer je mjerodavna

vrijednost predmeta spora sadržana u zahtjevu za isplatu, odnosno iznos (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-x-479/2010-2 od 11. travnja 2011.).

27. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (216,92 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Narodne novine br. 138/23).

28. Tužitelju zastupanom po odvjetniku je priznat trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT 25 bodova), zastupanje na ročištima održanim dana 20.10.2025., 9.3.2026. i 12.12.2025. (Tbr 9. toč. 1. i 3. OT 75 bodova), sastav podneska od 18.2.2025., 22.4.2025. i 17.2.2026. (Tbr. 8. toč. 1. OT 75 bodova), odnosno ukupno 175 bodova ili 350,00 EUR, trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu 87,50 EUR, što ukupno iznosi 437,50 EUR. Tom iznosu je pribrojen trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 33,23 EUR i presudu 13,27 EUR, te trošak plaćenog predujma za financijsko vještačenje u iznosu 200,00 EUR, tako da ukupno priznati trošak tužitelja iznosi 684,00 EUR, sukladno čl. 155. ZPP-a.

29. Budući da je tužitelj tražio zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, a kako parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud mu je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude u ovoj pravnoj stvari, to jest od 22. travnja 2026. do isplate.

30. Zatezna kamata na parnični trošak je dosuđena u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu, 22. travnja 2026.

Sutkinja

Jadranka Liović Merkaš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku 15 dana od dana objave ove presude.

Dna:

- pun. tužitelja uz rj za sp na presudu
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30886-f03cc**

Kontrolni broj: **0eda8-1b5a9-df3ce**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.